

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

† ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ,
ἐλέω Θεοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος
Νέας Ἰουστινιανῆς καί πάσης Κύπρου.

Παντί τῷ Χριστεπωνύμῳ Πληρώματι
τῆς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Χάριν, εἰρήνην καί εὐλογίαν παρά τοῦ ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν
Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χριστός Ἀνέστη!

Τό ψαλμικό «τό ἐσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμός καί εἰς το
πρωί ἀγαλλίασις» (Ψαλμ. 29, 6) βρῆκε πλήρη ἐφαρμογή στήν
Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Χθές ἀκόμη, «τά πάντα συνέπασχον τῷ
τά πάντα κτίσαντι» καί σήμερον «χαρᾶς τά πάντα πεπλήρωται».
Προχθές «ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο» καί σήμερα, «λίαν πρωί», ἀνέτει-
λε ὁ «Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης». Μεταξύ τοῦ ἀπογεύματος τῆς
Παρασκευῆς καί τῆς πρωίας τῆς Κυριακῆς συντελεῖται ὁλόκληρη
κοσμογονία.

Ἐπλανήθη, τότε, ὁ διάβολος, ὅταν διά τῶν ὀργάνων του
ἐσταύρωσε τόν Υἱόν τῆς Παρθένου. Δέν μπόρεσε νά διακρίνει,
ὅτι ἦταν καί Υἱός Θεοῦ, πῶς δέν ἦταν μόνο Υἱός ἀνθρώπου.

Ἦπατήθη καί ὁ Ἰᾶδης, ὅταν ἐδέχετο τόν Χριστό. «Ἐλαβεν ὅπερ ἔβλεπε καί πέπτωκεν ὅθεν οὐκ ἔβλεπεν». Ἐβλεπε τόν ἄνθρωπο. Δέν μπόρεσε νά διακρίνει τόν Θεό. Ἄλλ' ὁ Κύριος ἔπαθεν ὡς ἄνθρωπος καί ἀνέστη ὡς φιλόανθρωπος Θεός. Γι' αὐτό καί «Ἰᾶδης στενάζει καί θάνατος ὀδύρεται καί κόσμος ἀγάλλεται καί πάντες συγχαίρουσιν».

Ἡ χαρά ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶναι τόσο μεγάλη, πού δέν μπορεῖ νά ἐπισκιασθεῖ ἀπό τήν κατήφεια καί τή θλίψη τῶν ἡμερῶν, λόγω τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας, πού ἐνέσκηψε στήν πατρίδα μας. Οὔτε οἱ ἐπαχθεῖς ὅροι τῶν μνημονίων, πού σύγχρονοι Πιλάτοι καί Ἡρώδες, ἐπέβαλαν στό λαό μας μποροῦν νά τήν ἐξαλείφουν. Γιατί ἡ χαρά, τήν ὁποία ἐξαγγέλλει ἡ «λαμπροφόρος ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως», δέν εἶναι ἡ ἐξωτερική, ἡ περιστασιακή καί αἰσθησιακή χαρά τοῦ κόσμου τούτου. Εἶναι ἡ ἐσωτερική χαρά, πού ἐκφράζεται ὡς ψυχική ἀταραξία καί ἀνδρεία, λόγω τῆς βεβαιότητος γιά τήν τελική ἐκβαση τῶν πραγμάτων, κατὰ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὅχι κατὰ τίς ἐπινοήσεις τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ χαρά ἐκείνη, τήν ὁποία «οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ἡμῶν» (Ἰωάν. 16, 22).

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μᾶς διαβεβαιώνει, ὅτι ἔστω κι ἂν οἱ θλίψεις καί οἱ δοκιμασίες εἶναι συχνές στή ζωή μας, δέν ἀποτελοῦν τήν τελευταία λέξη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο· ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ Σταυρός δέν ἦταν ἡ τελευταία πράξη γιά τόν Χριστό. Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ δέν ἦταν τραγωδία, ἀλλά ἡ λύση τῆς τραγωδίας. Τό ἴδιο καί οἱ θλίψεις· ὁδηγοῦν τούς ἀνθρώπους σέ μιάν ὑπέρβαση τῶν δυσκολιῶν καί σέ μιὰ νέα ἀντίκρουση τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς τους. Ὅπως ἡ τελική ἐκβαση τοῦ Θεοῦ Πάθους ὑπῆρξεν ἡ νίκη καί ὁ θρίαμβος, τό ἴδιο τέλος θά ἔχει καί κάθε ὑπόθεση τῶν πιστῶν, διότι «ὁ ἐγείρας τόν Κύριον καί ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διά τῆς δυνάμεως αὐτοῦ» (Α' Κορ. 6, 14).

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ βεβαιώνει, ἀκόμη, ὅτι ἡ ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ καταργεῖ κάθε ἀνθρώπινη προσπάθεια, πού ἀντιβαίνει στό Θεῖο θέλημα καί ἐναντιοῦται στό πάνσοφο σχέδιό Του. Εἶναι

ή αιώνια διαβεβαίωση και έγγυση, ότι «αί έναντίαι δυνάμεις» οὐδέποτε κατισχύουν τοῦ Θεοῦ. Φυσική συνέπεια τοῦ Σταυροῦ καί λογικό ἐπακόλουθο τοῦ τάφου ἀναμενόταν νᾶ ἔναι ἡ φθορά καί ὁ ἀφανισμός. Κι ὅμως, πέραν ἀπό τά ἀνθρώπινα μέτρα καί τοὺς ἀνθρώπινους ὑπολογισμούς ἐπήγαγε ἡ Ἀνάστασις. Ἀπό τήν ἀπέλπιδα κατάστασις τοῦ θανάτου ἀνέτειλε ἡ χαρά τῆς ἀφθαρσίας καί ἡ «ἐλπίς ἡ μένουσα εἰς τόν αἰῶνα». Ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάστασίν του κατέλυσε τό κράτος τοῦ κακοῦ καί τῆς ἀμαρτίας καί ἐνέκρωσε τόν θάνατο.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» καί «ταύτης τήν πείραν εἰληφότες», δέν θά πρέπει νά ἀποθαρρυνόμαστε ἀπό σταυρούς καί δοκιμασίες, οὔτε καί ἀπό τήν παράτασις καί τήν πρόσκαιρη ἐπικράτησις τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ. Γεμάτοι ἀπό τή μοναδική χαρά τῆς Ἀναστάσεως, ὥς «προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος ὡς νυμφίῳ καί συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι Πάσχα Θεοῦ τό σωτήριον».

Οἱ οικονομικές δυσκολίες καί ἡ κατήφεια πού προκαλοῦν, εἴμαστε σίγουροι, ὅτι γρήγορα θά παρέλθουν. Δίδουν, μάλιστα, τήν εὐκαιρία, σ' ὅσους μποροῦν, νά ἐπιδείξουν τά φιλεύσπλαγχνα αἰσθηματά τους πρὸς τοὺς ἔχοντες ἀνάγκη. Οἱ προτροπές τῆς Ἐκκλησίας: «ἐλαίῳ εὐποιίας τὰς κεφαλὰς ἀλείφωμεν» καί «δώσωμεν πεινῶσιν ἄρτον καί πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους» εἶναι πάντα καί ἰδιαίτερα τώρα ἐπίκαιρες. Ἡ Ἐκκλησία θέτει, λοιπόν, στή διάθεσις τοῦ λαοῦ ὅλη τήν περιουσία της προκειμένου αὐτός νά μὴ δυστυχήσῃ καί νά σωθῇ ἡ Οἰκονομία τοῦ τόπου· εἶναι δέ διατεθειμένη, ὅπως καί πολλές ἄλλες φορές ἔπραξε, κατὰ τή διάρκειαν τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου, καί τά τιμαλφῇ τῶν ναῶν καί αὐτά ἀκόμα τά ἱερά σκευή νά διαθέσῃ γιὰ τή διάσωση τῆς πατρίδας.

Δέν θά πρέπει, ὅμως, μέ κανένα τρόπο, οὔτε καί γιά μιά στιγμή νά ξεχαστοῦμε στά οἰκονομικά προβλήματα καί νά παραμελήσουμε τό ἐθνικό μας θέμα. Πρώτιστο μέλημά μας καί πρώτη προτεραιότητά μας πρέπει νά εἶναι πάντα ἡ δίκαιη ἐπίλυση τοῦ ἐθνικοῦ μας προβλήματος. Ἡ Τουρκία καί οἱ σύμμαχοί της καρδοκοῦν προκειμένου νά ἐκμεταλλευστοῦν τή χαλάρωση τῆς προσοχῆς μας καί νά ἐπιβάλουν τή λύση πού ἐπιδιώκουν. Γι' αὐτό, ἐξάλλου, καί τά ξένα κέντρα ἐπέβαλαν τόν οἰκονομικό στραγγαλισμό στόν τόπο μας καί ἐπιχειροῦν τήν οἰκονομική κατοχή τῆς πατρίδας μας.

Ἡ ἐθνική ἐπιβίωση δέν μπορεῖ μέ κανένα τρόπο νά συγκριθεῖ οὔτε μέ τήν οἰκονομική κρίση οὔτε καί μέ αὐτή τή φυσική ἐπιβίωση. Εἶναι πράγματα ἀνόμοια. Ὅφειλουμε, πάση θυσία, νά κρατήσουμε ὑψηλό τό φρόνημα. Νά μή ὀδηγηθοῦμε κάτω ἀπό τήν πίεση τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων καί σέ συνθηκες πανικοῦ, σέ ἀπαράδεκτους συμβιβασμούς. Οἱ δυσχέρειες κάποτε θά ἐκλείψουν. Ἄν ὅμως συγκατατεθοῦμε μέ ἑτεροβαρή λύση, πού θά 'ναι καί θνησιγενής, δέν θά ἔχουμε δυνατότητα ἐπανόρθωσης. Θά κλάψουμε ἐπὶ τῶν ἐρειπίων καί θά ἀναζητήσουμε ἄλλοῦ, ἄλλες πατρίδες.

Ἀναγνωρίζαμε πάντα, ὅτι μακροχρόνιος καί ἀνάντης θά ἦταν ὁ ἀγῶνας μας. Δέν θά πρέπει, λοιπόν, νά καμφθοῦμε ἀπό τίς ἀντιξοότητες. Μέ πίστη στόν Θεό καί στό δίκαιο τοῦ ἀγῶνά μας, ὥς ἀντιμετωπίσουμε μέ θάρρος καί ἐγκαρτέρηση τίς παρούσες ἀντιξοότητες, μένοντας ἀμετακίνητοι στή διεκδίκηση τῶν ἀναφαίρετων δικαιωμάτων μας. Καί νᾶ 'μαστε σίγουροι, ὅτι σύντομα καί τόν δικό μας Γολγοθᾶ θά ἀκολουθήσει ἡ Ἀνάσταση.

Μ' αὐτές τίς σκέψεις καί μέ τή διαβεβαίωση, ὅτι ἡ Ἐκκλησία θά παραμείνει κοντά σ' ὅλους τούς ἐμπερίστατους, ἀπονέμουμε τήν πατρική εὐλογία μας σ' ὅλο τό λαό μας, ἐπαναλαμβάνοντας τά λόγια τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου: «Θαρσεῖτε· ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον» (Ἰωάν. 16, 33).

Αὐτοῦ τό ἄπειρον ἔλεος καί ἡ εὐλογία εἶσαν μετὰ πάντων
ὑμῶν.

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή Κύπρου,
Ἅγιο Πάσχα 2013.

Διάπυρος ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι Εὐχέτης
† Ο ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΣΗΜ.: Οἱ Ἐφημέριοι καθίστανται ὑπεύθυνοι γιὰ τήν ἀνάγνωσι τῆς Ἐγκυ-
κλίου, μετὰ τό ἐωθινό Εὐαγγέλιο καί τό «Χριστός Ἀνέστη» καί ὅπωςδῆπο-
τε πρό τῆς μεγάλης συναπτῆς, στήν ἐξέδρα, ὅπου θά τελεσθεῖ ἡ ἀκολουθία
τῆς Ἀναστάσεως.